

Vida de Maria (XIV): Les noces de Canà

A Canà, trobem Jesús i la seva Mare. És el lloc on per mediació de la Mare de Déu, Crist va realitzar un miracle que va donar felicitat a uns nuvis. Nou lliurament de la vida de la Verge.

06/01/2011

En finalitzar el llarg període de Natzaret, el Senyor va començar a predicar l'arribada del regne de Déu. Tots els evangelistes recullen el primer acte d'aquesta nova etapa: la

recepció del baptisme que el Precursor administrava a la vora del Jordà. No obstant això, només sant Joan assenyala la presència de la Mare de Déu en aquests inicis de la vida pública: *El tercer dia –explica– es van celebrar unes noces a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També hi fou convidat Jesús, juntament amb els seus deixebles (Jn 2, 1-2).*

Una lectura ràpida del text constata, senzillament, que Jesús realitza un miracle a prec de la seva Mare. La celebració de les noces durava set dies, i en un poble petit, com Canà, és probable que tots els habitants participessin d'una manera o una altra en la celebració. Jesús es va presentar en companyia dels primers deixebles. No és estrany que, amb tants assistents, arribés a escassejar el vi. Maria, atenta sempre a les necessitats dels altres, va ser la primera a adonar-se i ho va

comunicar al seu Fill: *no tenen vi* (Jn 2, 3). Després d'una resposta difícil d'interpretar, Jesús va atendre la petició de la seva Mare i va realitzar el gran miracle de la conversió de l'aigua en vi.

Tanmateix, el que Joan desitja relatar no acaba aquí. Quan escriu el seu evangeli, al final de la seva vida, il·luminat per l'Esperit Sant, ha meditat llargament sobre els miracles i els ensenyaments de Jesús. Ha aprofundit en el significat d'aquest primer signe i posa en relleu el seu sentit més profund. Així ho afirma el Magisteri pontifici recent, acollint les conclusions a què han arribat els estudiosos de la Sagrada Escriptura en els últims decennis.

La precisió cronològica amb què l'evangelista situa l'esdeveniment té un significat profund. Segons el llibre de l'Èxode, la manifestació de Déu a Israel per fer l'aliança va tenir lloc

tres dies després d'haver arribat a la muntanya del Sinaí. Ara, al tercer dia des del retorn a Galilea en companyia dels primers deixebles, Jesús va a manifestar la seva glòria per primera vegada. D'altra banda, la glorificació plena de la seva Santa Humanitat va tenir lloc el tercer dia després de la mort, mitjançant la resurrecció.

Més enllà del fet històric de les noces, Joan posa en relleu que la presència de Maria al principi i al final de la vida pública de Jesús obeeix a un disseny diví. El sobrenom amb què el Senyor es dirigeix a Ella a Canà – anomenant-la dona en lloc de mare – sembla manifestar la seva intenció de formar una família fundada, no en els llaços de la sang, sinó sobre la fe. Ve espontàniament a la memòria que de la mateixa manera es va dirigir Déu a Eva al Paradís, quan va prometre que de la seva descendència sortiria el Redemptor

(cf. *Gn* 3, 15). A Canà, doncs, Maria s'adona que la seva missió materna no s'acaba en el pla natural: Déu compta amb Ella per ser Mare espiritual dels deixebles del seu Fill, en aquells que des d'aquest moment, gràcies a la seva intervenció a prop de Jesús, comença a néixer la fe en el Messies promès. Ho afirma el mateix sant Joan al final de la narració: *així, a Canà de Galilea, va fer Jesús el primer dels signes amb el que va manifestar la seva glòria, i els seus deixebles van creure en Ell (Jo 2, 11).*

La major part dels estudiosos afirma que aquestes noces són un símbol de la unió del Verb amb la humanitat. L'havien anunciat els profetes: *segellaré amb vosaltres una aliança eterna (...). Una nació que no coneixies, i ells, que no et coneixien, vindran corrents (Is 55, 3.5).* I els Pares de l'Església havien explicat que l'aigua de les gerres de pedra, preparades per les *purificacions*

usuals entre els jueus (Jn 2, 6), representaven a l'antiga Llei, que Jesús va a portar a la seva perfecció mitjançant la Llei nova del Esperit impresa en els cors.

La nova aliança promesa en l'Antic Testament per als temps messiànics s'anunciava amb la imatge d'un banquet de noces; abundarien tot tipus de béns, especialment el vi. És significatiu que, en el relat de sant Joan, precisament el vi tingui tan gran protagonisme: s'hi esmenta cinc vegades, i s'afirma que el que Jesús va fer sorgir amb el seu poder era millor que el que va començar a faltar (cf. *Jn 2, 10*). També és notable el volum d'aigua convertida en vi: més de 500 litres. Aquesta sobreabundància és típica dels temps messiànics.

*Dona, i jo què hi tinc a veure? Encara no ha arribat la meva hora (Jo 2, 4).
Sigui quin sigui el significat exacte*

d'aquestes paraules (que a més estarien matisades pel to de la veu, el gest de la cara, etc.), Resulta clar que la Mare de Déu no perd la confiança en el seu Fill: ha deixat la qüestió a les seves mans i dirigeix als servents una exhortació –*feu tot el que ell us digui (Jo 2, 5)*– que són les últimes paraules seves recollides en l'evangeli.

En aquesta frase breu ressona allò que el poble d'Israel va respondre a Moisès quan, de part de Déu, demanava el seu assentiment a l'aliança del Sinaí: *Complirem tot el que ha dit el Senyor (Ex 19, 8)*. Aquells homes i dones van ser moltes vegades infidels al pacte amb el Senyor; els servents de Canà, en canvi, van obeir amb promptitud i plenament.

Els diu Jesús: –Ompliu d'aigua aquestes piques. Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: –Ara traieu-ne

i porteu-ne al cap de servei. Ells li'n portaren (Jo 2, 7-8).

Maria ha dipositat la confiança en el Senyor i avança el moment de la manifestació messiànica. Precedeix els deixebles en la fe, que creuran en Jesús després de realitzat el prodigi. D'aquesta manera, la Mare de Déu col·labora amb el seu Fill en els primers moments de la formació de la nova família de Jesús. Així sembla suggerir-ho l'evangelista, que conclou la narració amb les següents paraules: *Després d'això va baixar a Cafarnaüm amb la seva mare, els seus germans i els seus deixebles, però tan sols s'hi quedaren uns quants dies (Jo 2, 12).* Ja està tot preparat perquè el Senyor, amb l'anunci de la Bona Nova, amb les seves paraules i les seves obres, comenci el nou Poble de Déu, que és l'Església.

J. A. Loarte

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/vida-de-maria-
xiv-les-noces-de-cana/](https://opusdei.org/ca-es/article/vida-de-maria-xiv-les-noces-de-cana/) (26/03/2025)